

Inhoud

KEN NIS

Wat is creatieve fotografie?	6
Waarom creatieve natuurfotografie?	16
Creatieve natuurfotografie jaarrond	28
Apparatuur voor creatieve natuurfotografie	38
De kunst van inspiratie en het (verder) kijken	86
Vormen, patronen,lijnen en vlakken	110
Kleurbepaling	260
Lensbaby	284
LAOWA	292

PRAK TIJK

Denk out of the box	48
Emoties overbrengen	52
Compositie	62
Projecten en creativiteit	70
Het adamski-effect	100
Hulplicht	104
Het orton-effect	124
Verhalen vertellen	128
Meervoudige belichting	136
Pointillisme	156
High key en low key	162
Kijken met een kinderlijke blik	178
Spelen met sluitertijd	188
ICM , bewust bewegen	200
Een eigen stijl en visie	218
Vervreemding	224
Pep Ventosa	232
In de flow komen	242
De kracht van het onherkenbare	254
Creatieve beelden met prullenbak materiaal	272
Panning bij vogels en andere dieren	308
Conceptuele fotografie	318

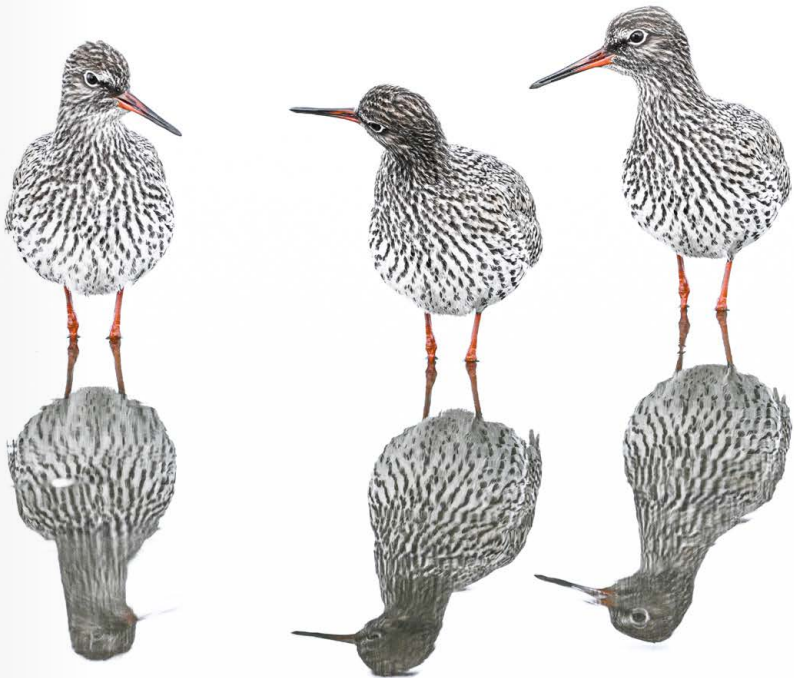
OP PAD

Abstractie met drones	80
Caleidografie	146
Creatief met nabewerken	152
Spelen met bokeh	174
Statiefgebruik bij ICM en meervoudige belichting	210
Inverteren	238
Meer met minder: minimalisme	246
Vervreemding met vintage objectieven	280

SPOT LIGHT

Regen, sneeuw, vlokken: een winters sprookje	26
Libellenvleugel	58
Bewust onscherpe paddenstoelen	98
Krokus	120
Spinnen en hun web	184
ICM meeuwen	214
Bloesembomen	236
Berken, berken en nog eens berken	250
Licht door bomen	268
Water	300
Index	322

Waarom creatieve natuurfotografie?

Roeselien Raimond

“Waarom creativiteit?” Nog niet zo gek lang geleden was dit helemaal geen vraag. Creativiteit was een noodzakelijke eigenschap, die het verschil kon maken tussen overleven of door een sabeltandtiger verslonden worden. Wij mensen hebben geen vleugels, kunnen niet hard rennen en ook al niet noemenswaardig van ons afbijten of krabben. Bij gebrek aan indrukwekkende fysieke talenten moeten we het hebben van onze hersenen, die ons in staat stellen om tot inventieve en potentieel levensreddende oplossingen te komen. Met ons vindingrijke brein veranderden we een vonkje in vuur en van iets ronds maakten we een wiel.

Ook vonden we huizen, supermarkten en ziekenhuizen uit, waardoor we veel gevaren hebben weten te reduceren en creativiteit niet langer een noodzaak lijkt, maar eerder een soort luxe hobby. Onze problemen zijn echter niet verdwenen, hoogstens van vorm veranderd. We worstelen nog steeds met allerhande (innerlijke) conflicten en existentiële uitdagingen waar niet zomaar een oplossing voor is. Hoewel creativiteit misschien niet meer van direct levensbelang is, is het wel nog steeds iets fundamenteels. Het is onze scheppingskracht, ons probleemoplossend vermogen. Het is onze superpower!

Creatief met natuur

Of je nu beeldhouwt, danst, schildert, dicht of fotografeert en of je het nu met een bijtel, je voeten, een kwast, je stem of een camera doet, zolang jij er je creatieve ei in kwijt kunt is het allemaal goed. Als natuurfotografen hebben we gekozen voor natuur als onderwerp, met bijbehorende voor- én nadelen. Een groot voordeel van fotograferen in de natuur is dat je via ogen, oren, neus en tastzin als vanzelf continu aantrekkelijke input ontvangt. Je bevindt je in een eindeloos inspirerend veld. Het nadeel is dat het concrete aanbod beperkt is. Er wordt zelden tot nooit een nieuw dier of nieuwe plant uitgevonden, waarmee originaliteit dus meestal niet in het onderwerp zit. Bovendien word je letterlijk beperkt door je frame en je apparatuur. Wil je toch iets origineels maken? Dan komt die superpower perfect van pas!

Gedurende ons leven worden we opgevoed en opgeleid om te doen zoals het ‘heurt’. Mensen zijn nu eenmaal van nature kuddedieren en val je te veel op, dan val je buiten de groep en dus passen we ons aan. Maar veel van onze primitieve, kinderlijke verlangens en emoties zijn nog steeds aanwezig – zij het onderdrukt – en willen nog steeds naar buiten! Het is dus continu balans zoeken tussen je ouders, de juf, de politieagent dan wel je werkgever tevreden

houden en doen wat je écht wilt. Creatieve expressie geeft je de gelegenheid iets van je diepste innerlijk tot uiting te brengen en om alles wat binnen ons borrelt – angsten, onzekerheden, hoop, eenzaamheid, vreugde of woede – op een veilige, legitieme en geaccepteerde manier de ruimte te geven. Middels onze artisticeit kunnen we ons complexe zelf een uitweg bieden en in een vorm gieten waardoor dit hanteerbaar wordt.

Waarmee niet gezegd is dat het makkelijk is. Want ook in de natuurfotografie hebben we last van dogma’s. De foto moet bijvoorbeeld wel scherp zijn en niet overbelicht. Het onderwerp mag niet gecentreerd worden en je moet altijd met je rug naar de zon fotograferen. En op het moment dat je dan eens lekker die regels aan je laars lapt, wordt dat maar al te vaak ‘afgestraft’ met bedroevend weinig likes of reacties als: “Ha! Zoiets heb ik ook ... In mijn prullenbak!”

Libellenvleugel

Een libellenvleugel is een prachtig kunstwerkje van de natuur. Hij stelt de libellen in staat om met ongeëvenaarde behendigheid en precisie te vliegen. Maar hij leent zich ook enorm goed voor de creatieve natuurfotografie. Door de structuur, en ook door de manier waarop de vleugels licht kunnen vangen.

Wim Vooijs

Door te experimenteren met het scherptevlak bij volle lensopening geven dauwdruppels een hele andere invulling aan het beeld. Tegenlicht draagt daar in belangrijke mate aan bij. Wim Vooijs, 30 juni; 100mm; 1/1000s bij f/2.8; ISO 100.

De vleugels van een libel zijn opgebouwd uit een complex netwerk van aderen en membranen, die samen zorgen voor zowel stevigheid als flexibiliteit. De aderen zijn gevuld met hemolymfe, een soort libellenbloed. In de levenscyclus van de libel gaat de watervorm, de nimf, over in de laatste fase, de volwassen libel. Dit is het zogenaamde uitsluipen. De vleugels zitten dan eerst nog netjes opgevouwen als klein pakketje en worden vervolgens volgepompt met de hemolymfe tot het volledig uitgestrekte vleugels zijn. Een mooi proces om te zien. Helaas gaat het ook weleens mis en ontvouwen de vleugels niet helemaal, dan blijft er niets anders zichtbaar dan een stompje.

Het fotograferen

Als je libellen wilt fotograferen, kun je het beste vroeg op stap gaan. De libel slaapt dan nog en laat zich makkelijk benaderen. De vleugels zijn vaak nog nat van de dauw en het duurt enige tijd om te drogen in het licht van de net opgekomen zon. Al die tijd kunnen ze nog niet vliegen. Om een libellenvleugel vast te leggen kun je het beste een echt macro-objectief gebruiken, bij voorkeur eentje met een lange brandpuntsafstand (vanaf 90mm en langer). Je hebt dan iets meer afstand tot je onderwerp en zult minder snel het diertje verstoren. Naast een macro-objectief is het ook mogelijk om met voorzetlenzen of tussenringen te werken. Voorzetlenzen zijn wat makkelijker om mee te werken, omdat je bij het wisselen niet je hele objectief van de camera hoeft te halen.

Libellenvleugels kunnen het licht dat erop valt op een prachtige manier verstrooien. Hier zijn de vleugels geheel in de onscherpte geplaatst, waardoor mooie bokehballen ontstaan. Het effect is versterkt door het gebruik van een vintage objectief. Wim Vooijs, 30 juni; Trioplan 100mm; 1/400s bij f/2.8; ISO 160.

In het licht van de opkomende zon wordt een vuur ontstoken. Een abstractie weergave van de libellenvleugel. Wim Vooijs, 8 juli; 100mm; 1/500s bij f/2.8; ISO 160.

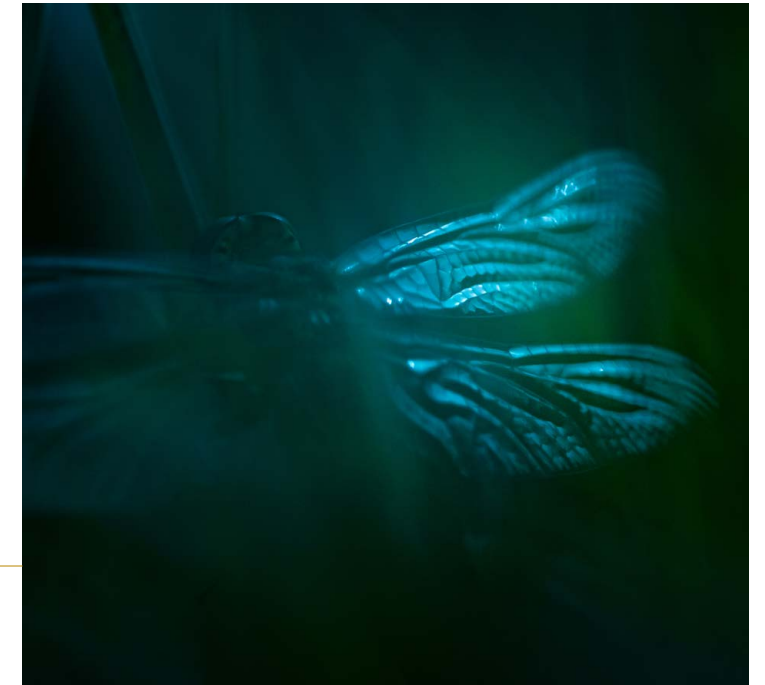
Hulpmiddelen

Het gebruik van een statief kan handig zijn om een goede stabiliteit te krijgen en ook om heel gecontroleerd en in alle rust het beeld te componeren. Soms heb je echter meer vrijheid nodig om met je camera te zoeken naar de mooiste lichtval of het spannendste beeld. Dan wil je makkelijk om je onderwerp heen kunnen bewegen. Nu hoeft je de camera niet vast te zetten op het statief. Je kunt het ook als steun gebruiken door je camera erop te laten rusten bij het fotograferen. Dan heb je 'the best of both worlds': beweeglijkheid of stabiliteit wanneer je het nodig hebt en de mogelijkheid om snel te wisselen.

Met een handlampje als hulplicht kun je de vleugels wat extra diepte geven of spannende reflecties laten verschijnen. Het mooiste is echter het natuurlijke licht, vooral het vroege zonlicht.

Macro-opnamen vereisen een nauwkeurige scherpstelling. Gebruik bij voorkeur manuele scherpstelling zodat je precies op de juiste plek kunt focussen. Wil je het adernetwerk van de vleugel vastleggen, gebruik dan een klein diafragma (zoals f/8 tot f/16). Dit zorgt voor een grotere scherptediepte, wat belangrijk is omdat het vleugeloppervlak vaak niet volledig vlak is. Wordt de achtergrond hierdoor te onrustig, dan biedt focusstacking uitkomst. Je maakt dan een hele serie foto's met een lagere diafragmawaarde (zoals f/4), waarbij je de scherpstelling steeds iets verlegt. In de nabewerking voeg je alle foto's samen tot één scherp eindbeeld. Stel je zo parallel mogelijk op aan de vleugel; hoe schuiner de hoek, hoe lastiger het wordt de vleugel geheel scherp in beeld te krijgen.

De structuur van de vleugel is hier ook het hoofdonderwerp. Door echter te spelen met de beeldhoek en de belichting ontstaat een beeld dat meer een beroep doet op de verbeelding. Wim Vooijs, 6 september; 150mm; 1/8000s bij f/4; ISO 280.

Het adamski-effect

Jolanda Vlastuin

Een groepje spreeuwen in een van de oude eikenbomen op eigen erf. Jolanda Vlastuin, 22 januari; 600mm; 1/30s bij f/6.3; ISO 100.

Je hebt ze vast weleens voorbij zien komen: beelden waarin de achtergrond subtiel is bewogen en er toch een onderwerp is dat specifiek je aandacht trekt doordat het scherp in beeld is gebracht. We noemen dit het adamski-effect. Huh? Hoezo adamski, hoor ik je vragen? Wel, het is vernoemd naar de bedenker van deze beelden: Josh Adamski.

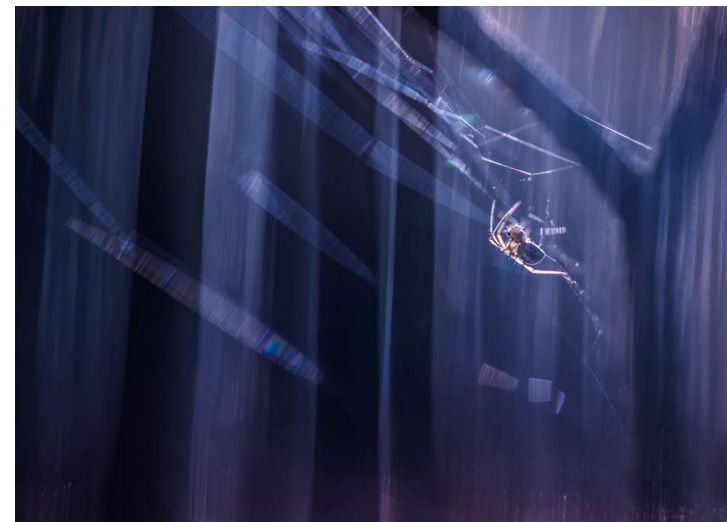
Een combinatie van twee beelden, gefotografeerd met een macro-objectief. De bomen lijken te dansen op de glinsterende herfstbladeren. Als je goed luistert en je verbeelding laat spreken, dan hoor je zelfs de muziek van een strijkorkest. Jolanda Vlastuin, 25 november; 60mm; 1/640s bij f/2.8; ISO 200.

Vaak worden de resultaten van de adamski-techniek bereikt door veelvuldig te fotoshoppen. Maar zeg nou zelf: is het niet veel leuker om zo'n beeld rechtstreeks uit je camera te toveren? Ja toch? Het enige wat je nodig hebt is de functie meervoudige belichting of, als je deze functie mist in jouw camera, een interne of externe flitser.

Meervoudige belichting

Om het adamski-effect te creëren zet je de camera op de functie meervoudige belichting (optie 'gemiddeld' of 'average') en kies je een sluitertijd tussen de 1/10 en 1/20 seconde. Pas ISO en diafragmagetal zodanig aan dat het beeld niet te licht wordt, bijvoorbeeld ISO 50 en f/16. Nu maak je als eerste een ICM-foto. In dit beeld maak je als het ware alvast een plekje vrij voor het onderwerp dat in het volgende beeld aan bod komt. Met 'een plekje vrij' wordt een lege ruimte bedoeld waar geen objecten in beeld te zien zijn. De rasterlijnen van het cameraschermpje zijn een ideaal hulpmiddel om dit plekje te onthouden.

Wanneer je het ICM-beeld hebt gemaakt, kun je de tweede belichting maken die als een puzzelstukje op het eerste beeld past. Daarbij is het een must om in de M-stand van de camera te werken, want je wilt het onderwerp natuurlijk niet met bewegingsonscherpte vereeuwigen. ISO, diafragma waarde en sluitertijd aanpassen is meestal noodzakelijk. Flink onderbelichten (minimaal twee stops) werkt altijd. Op een donkere achtergrond past altijd iets nieuws. Ieder objectief leent zich voor het adamski-effect. Voor kleine onderwerpen is een macro-objectief uiteraard handig, voor vogels of landschappen is een teleobjectief dan weer ideaal.

Spinnetje in het Speulderbos. Jolanda Vlastuin, 12 november; 60mm; 1/400s bij f/2.8; ISO 320.

High key en low key

Marko Hoops

Zwanen op een grijze avond, ideale omstandigheden om in high key te fotograferen. Marko Hoops, 8 september; 800mm; 1/80s bij f/6.3; ISO 3200.

Als er één leuke manier van creatieve natuurfotografie is die bijna altijd is toe te passen, dan is het wel high-key- en low-keyfotografie. Of de zon nu schijnt of de wolken overheersen, of je nu in een bos aan het fotograferen bent of aan het water.

Met high en low key spelen we met licht en schaduw om een bepaald gevoel, een sfeer of emotie over te brengen. Dit hoofdstuk verkent wat high-key- en low-keyfotografie precies is, en hoe je ze kunt toepassen in de natuurfotografie. Ook gaat het hoofdstuk dieper in op de juiste camera-instellingen en de omstandigheden waar we rekening mee moeten houden om deze beelden te kunnen maken.

Wat is high-keyfotografie?

High-keyfotografie is een manier van fotograferen waarbij het beeld voornamelijk bestaat uit lichte tonen. In een high-keyfoto is de belichting over het algemeen helder, met weinig schaduwen en een lage contrastwaarde. Het doel is om een lichte, luchtige en vaak dromerige sfeer te creëren. Een high-keybeeld is daarnaast minimalistisch en krachtiger omdat storende elementen wegvallen.

Kleine zilvereiger op zoek naar voedsel met tegenlicht met op de achtergrond de liggende oever in de schaduw. Marko Hoops, 3 december; 1120mm; 1/5000s bij f/9; ISO 1250.

Wat is low-keyfotografie?

Low-keyfotografie is een manier van fotograferen waarbij het juist draait om donkere, schaduwrijke beelden met een beperkt aantal lichte accenten. In deze stijl ligt de nadruk op het gebruik van contrast, waarbij dramatische schaduwen en donkere tinten de overhand voeren, vaak met een enkele lichtbron die het onderwerp accentueert. Het doel is om een mysterieuze of krachtige sfeer te creëren. Op de juiste manier ingezet kun je met deze twee technieken prachtige min of meer minimalistische beelden creëren.

De juiste basis

Wie op een zomerse zondagmiddag even een mooie high-key- of low-keyfoto wil maken, komt meestal bedrogen uit. Een hoop verschillende factoren bepalen namelijk het eindresultaat. Niet alleen de juiste camera-instellingen zijn belangrijk, maar ook het zien van de juiste omstandigheden.

Smient in het laatste daglicht met de achterliggende oever in de schaduw. Marko Hoops, 3 maart; 800mm; 1/750s bij f/6.3; ISO 1250.

Kijken met een kinderlijke blik

Marijn Heuts

Gewoon in de regenton in de tuin. Het melkachtige ijs lijkt op een sierlijke zwaardvechter met een grote hoed. Marijn Heuts, 11 januari; 90mm; 1/60s bij f/10; ISO 1600.

Elders in dit boek hebben we het over vervreemding en hoe je meer abstracte foto's kunt maken door bekende onderwerpen op een onherkenbare, verfrissende manier in beeld te brengen. De extreme versie daarvan is dat je foto's maakt van onderwerpen die helemaal niet bestaan!

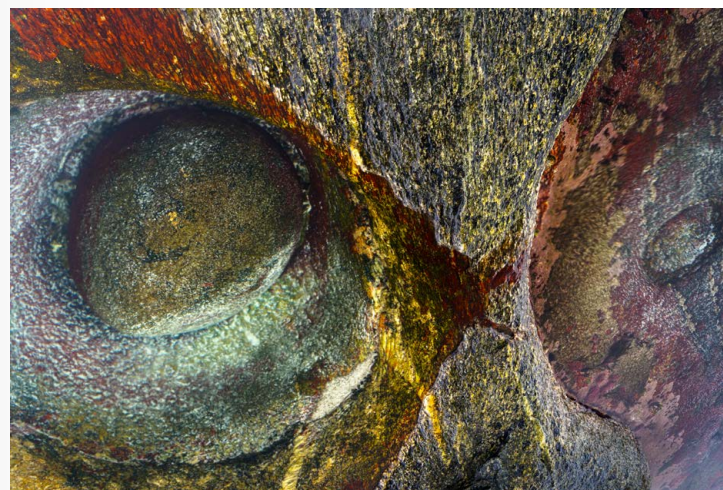
Natuurlijk is het in letterlijke zin niet mogelijk foto's te maken van iets wat niet bestaat. Waar we op doelen is dat je in gewone, aardse zaken andere onderwerpen ziet. Dat vraagt heel tegenstrijdig om een bijzonder goed ontwikkelde blik, of juist om een kinderlijke blik. Het toverwoord is namelijk fantasie, iets wat we als kind ruimschoots hebben, maar in het volwassen leven helaas gaandeweg steeds meer kwijtraken. Als volwassene heb je al veel meegemaakt en gezien en is er minder ruimte over om dingen zelf in te vullen. Kinderen zitten nog vol met vragen, er ligt letterlijk nog een hele wereld om te ontdekken voor ze open.

Wie heeft er niet op zijn rug in een zomers weiland gelegen en gezichten of dieren gezien in voorbij waaiende wolken? Of soldaatje gespeeld met een kromme tak als wapen en een paar varens om het hoofd? Gevoetbald

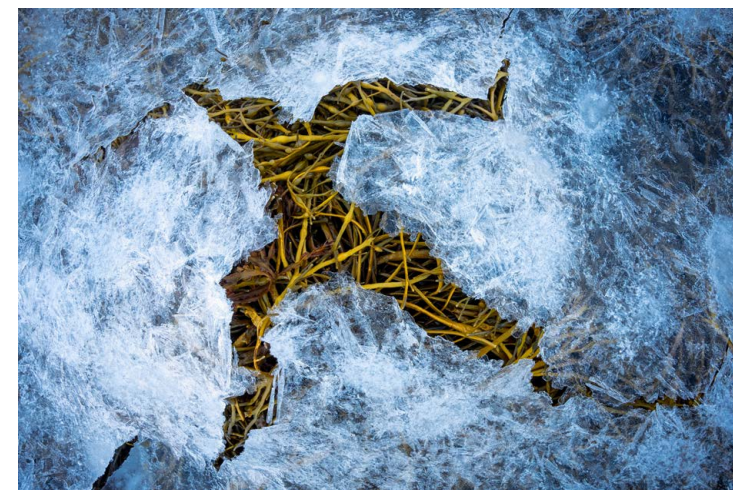
en daarbij de identiteit van Gullit, Bergkamp of Depay aangenomen? Of tijdens een doodsaai les op school in het schrift allerhande fantasie-dieren gekrabbeld?

Kindercamera

Dichter bij huis voor de fotograaf: wie heeft zijn of haar kind weleens een camera in handen gedrukt om samen te gaan fotograferen? Reken maar dat na een tochtje in de dierentuin, het bos, een dagje in een wereldstad of tijdens een bruiloft er verrassende foto's op het geheugenkaartje van je kind staan. Om te beginnen is door hun geringe lengte hun standpunt al anders, maar belangrijker is dat heel andere dingen hun aandacht trekken. Zaken die wij volwassenen voor lief nemen en waar we gewoon aan voorbijlopen. Hoe mooi zou het zijn als we dat kind in onszelf nog eens de vrije hand konden geven?

Een van de bekendste plekken op de Lofoten. Door een juist standpunt te kiezen en de foto om te draaien, ontstaat iets wat op de kop van een uil lijkt. Marijn Heuts, 28 februari; 40mm; 1,6s bij f/18; ISO 100.

Patronen in het ijs zijn altijd leuk om te fotograferen. In dit geval doet de barst denken aan een basketballer, het logo van een bekend sportmerk. Marijn Heuts, 4 maart; 49mm; 1/50s bij f/16; ISO 1600.

Een **eigen stijl** en **visie**

Rob Blanken & Roeselien Raimond

Fallow Deer Fairytale. Roeselien Raimond, 15 oktober; 400mm; 1/1600s bij f/5.6; ISO 500.

Het is fijn als je foto's herkenbaar zijn en nog leuker als die stijl ook wordt gewaardeerd. Veel natuurfotografen willen dan ook graag een eigen stijl ontwikkelen. In dit hoofdstuk gaan we hier dieper op in en daarmee samenhangend op je eigen visie.

Het werk van beroemde (natuur)fotografen kun je direct herkennen aan een eigen, kenmerkende stijl. Er zijn vele componenten die kunnen zorgen voor een persoonlijke signatuur. Samen creëren ze een bepaalde eigenheid, die steeds zichtbaar of in ieder geval voelbaar aanwezig is.

Vrijwel alle natuurfotografen zijn begonnen met het zo mooi mogelijk vastleggen van flora, fauna, diergedrag of een landschap, met als het ultieme doel het goed beheersen van de fotografische techniek en een perfecte registratie van het onderwerp. Dit kan prachtige resultaten opleveren. Wie geniet er niet van een perfect belichte en scherpe foto van een op je afvliegende velduil. Toch is het een interessante ontwikkeling dat er de laatste jaren steeds meer ruimte komt voor creativiteit en de natuur ook op andere manieren in beeld wordt gebracht. Een eigen visie en een persoonlijke stijl spelen een steeds grotere rol, waarmee natuurfotografie langzaam transformeert van een registrerend medium naar een volwassen kunstvorm.

Een goede basis voor je verdere groei als natuurfotograaf – los van technische vaardigheden uiteraard, maar we beperken ons in dit boek vooral tot de creatieve aspecten – is het ontwikkelen van een uitgesproken eigen stijl en een visie op wat belangrijk is in de natuurfotografie.

Visie

Het woord 'visie' is afgeleid van het Latijnse videre, wat 'zien' of 'kijken' betekent. Jouw visie is jouw kijk op de dingen om je heen en beschrijft hoe jij de wereld ziet. Die visie komt voort uit je persoonlijkheid en het geheel aan indrukken, ervaringen en leermomenten in je eerdere leven, oftewel je geestelijke bagage. Dit volkomen unieke, persoonlijke referentiekader laat je kijken op jouw eigen wijze en voedt je fantasie. Dat klinkt mogelijk wat vaag, maar dat valt best mee. Stel je bent een romanticus. Dan zul je heel andere foto's maken dan een natuurbeschermer met een activistische boodschap. De romanticus kiest een ander onderwerp of andere benadering, omdat die een heel ander verhaal wil vertellen. Vanzelfsprekend kan je visie door nieuwe ervaringen en kennis in de loop van de tijd veranderen. Daar is niks mis mee, want het biedt ruimte voor nieuwe invalshoeken en verdere ontwikkeling.

In het geval van een visie gaat het vooral over de inhoud van je fotografie. Dit is doorgaans een (deels) bewust, doordacht proces, of het ontstaat in de loop der tijd, bijvoorbeeld door te reflecteren op je eigen werk en zo een bepaalde lijn te ontdekken. Het gaat hier om jouw interpretatie. Soms is er ook een duidelijk doel of een boodschap aanwezig. Het kan gaan om maatschappelijke thema's als natuurbehoud, een pandemie, klimaatverandering, vergankelijkheid, de relatie tussen mens en dier of het spanningsveld tussen cultuur en natuur, of existentiële thema's als liefde, rouw, eenzaamheid, vergankelijkheid, metamorfose of verbondenheid. Een visie creëert een eenheid in je fotografie die een invulling geeft aan je werk, waardoor het meer diepgang en betekenis krijgt.

In Yellowstone National park (USA) komen veel coyotes voor. De dieren redden zich prima in het barre klimaat, mede omdat ze voortdurend alert zijn. Rob Blanken, 22 februari; 400mm; 1/800s bij f/6.3; ISO 450.

In de fotografie bedoelen we met inverteren het omzetten van een gewone foto in een negatief beeld. De techniek kan verrassende resultaten opleveren. In dit hoofdstuk lees je welke foto's geschikt zijn en wordt de techniek toegelicht.

Rob Blanken

Rob Blanken, 4 april; 105mm; 1/250s bij f/8; ISO 250. Stack.

Werkwijze

Je kunt op verschillende manieren de omzetting realiseren: in Photoshop of in Lightroom.

Photoshop

Begin met bewerken van de foto in Lightroom zoals je voor iedere foto doet. Daarna kun je de foto omzetten in een zwart-witbeeld. In Lightroom gebruik je daarvoor de sneltoets V. Vervolgens ga je in Lightroom naar de menubalk en klik je op Foto > Bewerken > Bewerken in Photoshop, waarna de foto in Photoshop wordt geopend. Vervolgens klik je in de menubalk van Photoshop op Afbeelding > Aanpassingen > Negatief. Het resulterende geïnverteerde beeld kun je dan weer exporteren naar Lightroom voor verdere nabewerking.

Lightroom

Begin met bewerken van de foto in Lightroom zoals je voor iedere foto doet. Daarna kun je de foto omzetten in een zwart-witbeeld. In Lightroom gebruik je daarvoor de sneltoets V. Daarna ga je naar de Kleurtintcurve (Tone Curve). De horizontale as van de grafiek laat van links naar rechts de donkere tot lichte tonen zien. De verticale as laat de weergave van die tonen zien. Standaard zie je een diagonale lijn waarbij het zwartpunt wordt weergegeven als zwart (want het punt staat links en helemaal beneden op de curve) en het witpunt als wit (want het staat helemaal rechts en helemaal bovenaan). Als je licht als donker wilt weergeven, en donker als licht, moet je de curve omkeren. Klik nu op het punt linksonder en sleep het helemaal naar boven. Klik vervolgens op het punt rechtsboven en sleep het helemaal naar beneden. Daarna kun je de foto in Lightroom verder bewerken.

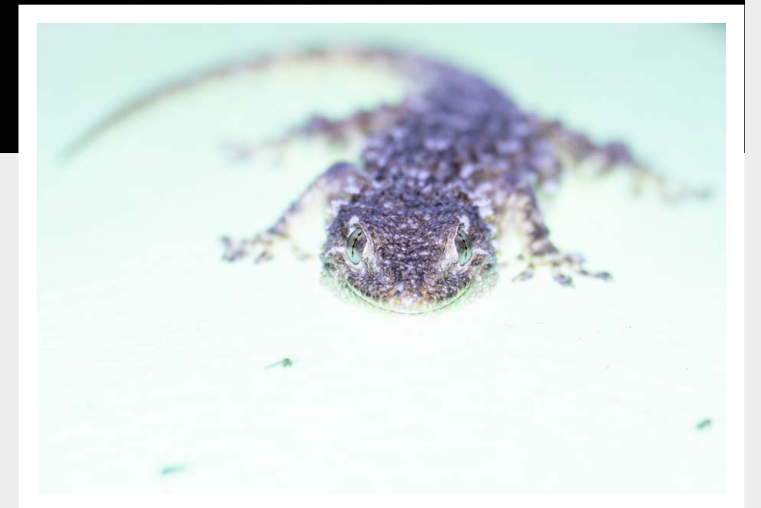
Het monster. Rob Blanken, 12 mei; 400mm; 1/400s bij f/5.6; ISO 160. Omgezet in zwart-wit en vervolgens geïnverteerd.

Persoonlijk gebruik ik liever de eerste techniek. Als je het negatieve beeld van Photoshop importeert in Lightroom ziet Lightroom dat bestand namelijk als onbewerkt. Daardoor heb je in Lightroom met techniek 1 maximale nabewerkingsmogelijkheden, wat met techniek 2 minder het geval is.

Voorbeelden

Het monster

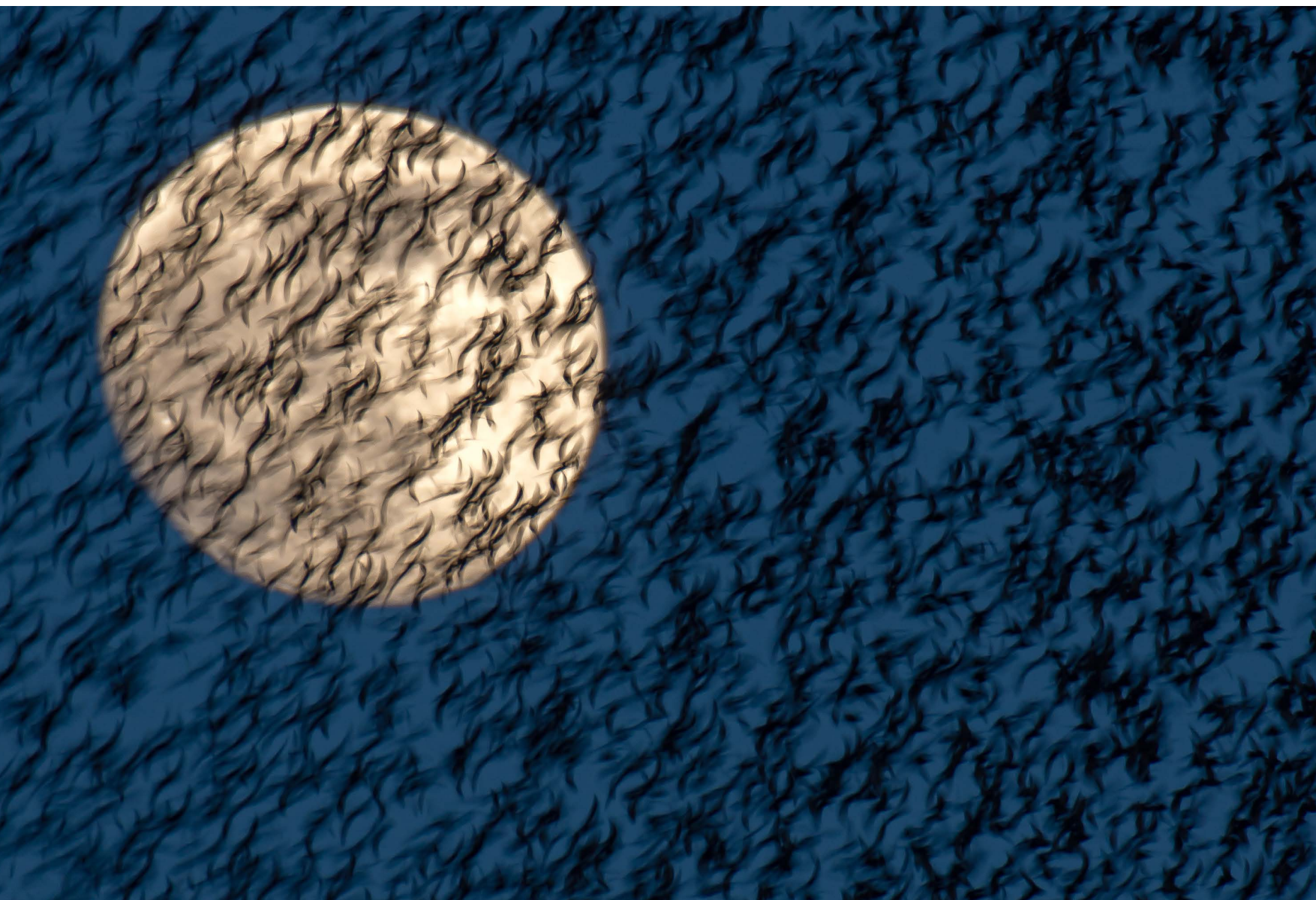
Dit 'monstertje' is een muurgekko gefotografeerd in Spanje. Gekko's zijn hagedissen die er onschuldig uitzien, maar in werkelijkheid grote aantallen insecten verorberen. Ik besloot daarom de gekko als een monstertje weer te geven. Gekko's verschijnen als het donker is. Deze gekko zat op een witte

muur. Een sterke zaklantaarn diende als hulplicht. Daardoor versmalden de pupillen zich tot spleetjes, lekker eng. Het iets overbelichte beeld werd in Lightroom omgezet in zwart-wit en vervolgens in Photoshop geïnverteerd. De nabewerking werd uitgevoerd in Lightroom.

De kracht van het **onherkenbare**

Wim Vooijs

De essentie van een spreuwenwolk – beweging – gevangen door het gebruik van een lange sluitertijd. Onherkenbaar, maar intrigerend. Wim Vooijs, 7 februari; 480mm; 1/40s bij f/8; ISO 100.

Creatieve natuurfotografie stelt je in staat om de schoonheid van de natuur op een onverwachte en vaak onherkenbare manier vast te leggen. Waar traditionele natuurfoto's vaak één duidelijke betekenis of één onderwerp hebben, laat abstract werk ruimte voor persoonlijke invulling. Juist het onherkenbare kan de kijker verrassen en een andere blik en een nieuwe waardering voor de natuurlijke wereld opwekken. Er ontstaat ruimte voor interpretatie, verwondering en emotionele beleving.

Een onherkenbaar beeld daagt uit: “Wat zie ik eigenlijk?” Dit maakt dat de kijker langer blijft kijken, zoekt naar betekenis of herkenning, en zich opent voor nieuwe manieren van waarnemen. De natuur wordt niet als vanzelfsprekend gepresenteerd, maar als mysterieus en fascinerend. Door de ruimte die gegeven wordt kan de kijker eigen gevoelens, herinneringen of gedachten in het beeld leggen.

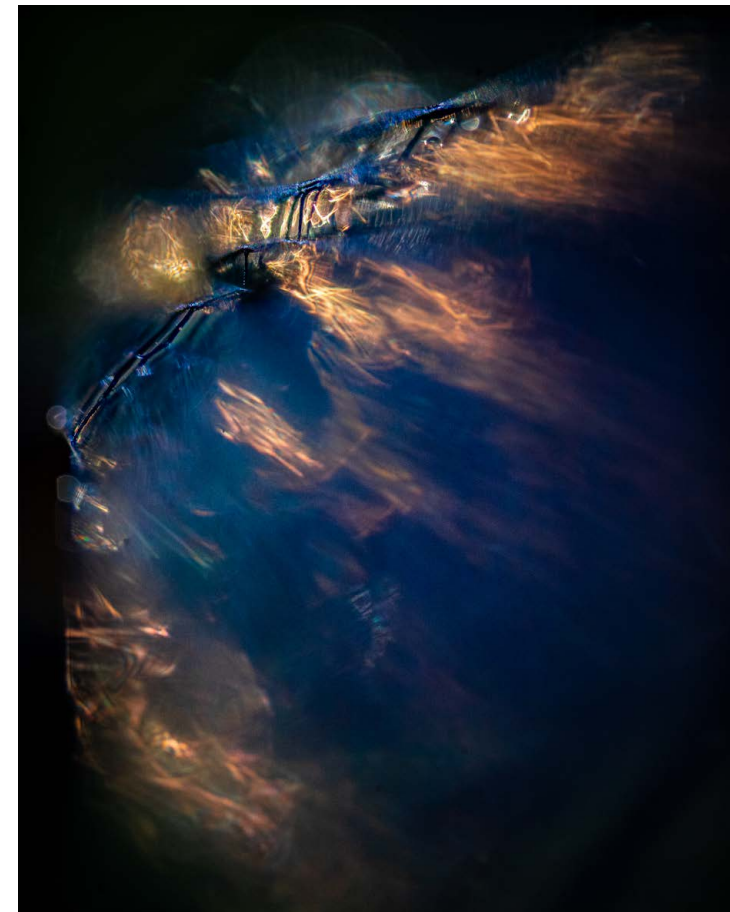
Een diepere ervaring

Het toepassen van deze vorm van natuurfotografie levert jezelf ook een diepere ervaring van de natuur op. Je gaat je onderwerpen anders benaderen. Wat maakt een onderwerp bijzonder? Wat raakt jou in het onderwerp?

Je kunt daarbij op verschillende manieren te werk gaan. Daarbij maak je gebruik van de technische mogelijkheden die de camera en de objectieven je geven. Vervreemding kun je krijgen door lange sluitertijden te gebruiken, over of onder te belichten, onscherpte in je beeld te brengen of heel erg in te zoomen met een macro-objectief. Je zult merken dat als je daarmee gaat spelen, je onderwerp zich op een andere manier aan je presenteert. Er vallen eigenschappen op die eerst meer op de achtergrond of vanzelfsprekend waren. Je kunt dan één bijzondere eigenschap naar voren laten komen die voor jou de essentie vormt van je onderwerp. Bijvoorbeeld in vorm, lijn, kleur, licht, textuur, beweging enzovoorts.

Geen volledige abstractie

Spelen met het onherkenbare hoeft niet direct te leiden tot alleen maar volledig abstracte beelden. Juist sporen van herkenbaarheid kunnen net de aandacht prikkelen om langer naar een beeld te kijken en van daaruit die eigen invulling te geven als kijker. Er zijn zo een aantal typen beelden te onderscheiden.

In deze foto van een vleugel van een mannelijke weidebeekjuffer is nog juist een stukje herkenbaar van de structuur van de vleugel. De prachtige blauwe kleur van deze juffer is het eigenlijke onderwerp. De lichtbreking van de vroege ochtendzon geeft de foto wat extra's. Wim Vooijs, 21 juni; 100mm; 1/1000s bij f/2.8; ISO 4000.